

párrast jo Liso ussinust, teigeennamist sest aiašt sadik, kui kahhe wofki kallal korra párrast olli hakkunud tööđ teggema. Liso ei julgenud sest keppikesest kel- lelegi sanna lausuda, ja et selábbi temma tööđ im- melikkult játkati. Sepárrast ka úllewataja mötles keik need lóngad kehraja ussinusfest ja jouust tulles- wad; agga sedda ennam láks ka tarwis ikka wássi- matta hologna isse tööđ tehha, et agga seddasamma ossa lóngo jouaks walmis sata. Nenda súndis, et kolme náddata aial Lisul olli ennam lóngo kátte tua, kui ehk kolme ku aeges omma emma maias ep olle joudnud walmistada; sest temma olli núúd tótegge- missega hásti jone peále sanud, egga pannud sedda ennam ni raskest kui enne, kaswis temmale ka ho- piš suremat joudo kátte. Agga mitto kord innimenne isse omma rummalusse lábbi rikkub omma kaunist luggu, et weel parremat piab ja pahhemat saab. Kui úhhel óhtul leiwawótmisse aeg liggi joudis, ja Liso sedda teist wofki keppikessega jálle pannes

káima, siis koggematta keppikessega ka omma ratta kúlge putub ja nááb immetelledes, et segi hakkab jooksema ja kehrušt walmistama. Sedda náhhes aias wanna tóbbi jálle kiusates peále. Liso jái möttema nenda: Ollen sedda aega kúl sanud rángaste tööđ tehha, ja mikspárrast siis allati sedda suurt waewa náhha, ja úhte puhko pallawa ruttoga ebdase aiada? Woin jo wahhestki armo heita omma peále, et, kui saan túk aega kehranud, pannen möllemad rattad káima, joosko nemmad siis issekestes ni kaua kui nattufest puhkan! Otsigo mötles nenda teggi. Wan- ni jálle möllemad rattad, keppikessega kúlge putudes, káima, ja jái isse rahhul peált waatma, kuida nem- mad jooksid. Agga ákkitselt kulis lae alt praksata- mist, kui olleks kúmme keppi korraga kátkimurtud. Liso kohkudes, lói silmad úlles lae olla, kust sedda heált arwas tulleswad, ja ei náinud kedbage; watis jálle mahha, ja teine ehmatuš joudis teise peále — möllemad woffirattad jáid ákkitselt seisma ja kallis